

Kitab Daniel - Nomer Suwidak Enem

Mbedhahaké Simfoni Kenabian: Wektu Panyegelan, Udan Pungkasan, lan Panggilan Metu saka Babulon

Jeff Pippenger

2024-01-30

Pethikan sing kita rembug ing artikel sadurunge ngandika bilih, “pambucalan gedhé saka Roh Suci” ing Wahyu pasal wolulas, “ora bakal rawuh nganti kita nduwèni sawijining umat sing kapadhangan, sing ngerti lumantar pengalaman apa tegesé dadi kanca nyambut-gawé bebarengan karo Allah.” Nanging prasetyané yaiku yèn nalika “kita nduwèni pasrah sakabèhé, kanthi saestu satulusing ati, marang paladosan kanggo Kristus, Allah bakal ngakoni kasunyatan iku lumantar pambucalan Roh Panjenengané tanpa ukuran.” Pangenalan tumrap “pambucalan gedhé” iku nalaraké anané pambucalan sing luwih cilik (sawijining ukuran).

Ing tanggal 11 September 2001, malaekat kang gagah prakosa ing Wahyu wolulas tumedhak, nanging “pérangan pasamuwan sing paling gedhé” nalika iku, lan nganti saiki isih, “dudu kanca nyambut-gawé bebarengan karo Gusti Allah.” Antarane tanggal 11 September 2001 lan wektu nalika Gusti Allah nélakaké kasunyatan manawa pungkasané ana sawijining golongan kang wis nggayuh “panahbisan kang sampurna lan satuhu kanthi tulus manah tumrap paladenané Kristus,” udan pungkasan “diukur,” pangadilan marang wong urip kalakon, lan pangadilan wiwit ana ing brayaté Gusti Allah.

Wahyu bab wolulas netepake ana rong swara, kang déning Sister White diparingi katerangan marang kita minangka rong panyelukan marang pasamuwan-pasamuwan. Swara kapindho (panyelukan), yaiku panyelukan metu saka Babil kang dumadi nalika angger-angger Minggu sing bakal enggal rawuh iku kawiwitan. Swara kapisan rawuh ing tanggal 11 September 2001. Kawutahaning Roh Suci kang banjur diwiwiti iku “kanthi ukuran,” awit Kristus luwih dhisik prelu ngresiki umat kang ing tembe Panjenengane bakal nglestantunake kawutahaning Roh Suci marang wong-wong mau “tanpa ukuran”, nalika Panjenengane ngluhurake wong-wong mau dadi pratandha panji ing jam lindhu gedhe. Golongan iku prelu disucekake sadurunge swara kapindho saka Wahyu bab wolulas kumandhang, awit wong-wong iku bakal dadi para kang martakake piwulang mau.

Nalika kuciwa kang kapisan dumadi ing mangsa semi taun 1844, para Protestan dadi Protestan murtad, lan wong-wong setya kang nalika iku nemokake awake ana ing wektu tundha, makili pasamuwané wong-wong kang biyèn dudu umaté Allah. Ing tanggal 11 September 2001, malaekat kang kuwasa saka Wahyu wolulas tumurun, lan langkah kapisan ing proses panyucèn lan pangadegé pasamuwaning Allah ing dina-dina pungkasan wiwit kalakon, lan iku diwiwiti kanthi pangujian Adventisme Laodikia. Ing tanggal 18 Juli 2020, langkah kapindho saka proses pangujian wiwit kalakon. Nalika baptisé Kristus, proses pamisahan Israèl kuna wiwit kalakon nalika Kristus banjur milih para murid kang kapisan,

kang dadi dhasaré pasamuwan Kristen sing Panjenengané ngadegaké ing sajarah iku.

Ing wiwitaning paladosan Panjenengané sajrone telung taun setengah, Kristus ngresiki Padaleman Suci, kang Panjenengané sebut minangka “griyané Sang Rama,” lan ing pungkasaning paladosan Panjenengané, nalika Panjenengané wis ngresiki Padaleman Suci kaping pindho lan pungkasan, pangandikané mangkéné: “griyanira ditinggal dadi suwung tumrap kowé.” Umat prajanjian sadurungé wus dipunliwati, lan umat prajanjian enggal kagungané Panjenengané dipunadegaké minangka “Padaleman Suci-Né”. Ing wektu hukum Minggu, struktur korporat gréja Seventh-day Adventist bakal dadi suwung.

“Nabi ngandika, ‘Aku weruh malaékat liyané tumurun saka swarga, kagungan panguwaos gedhé; lan bumi dadi padhang marga saka kamulyané. Lan panjenengané sesambat kanthi rosa kalawan swara banter, ngandika: Babil gedhé wis rubuh, wis rubuh, lan wis dadi padunungan dhemit-dhemit’ (Wahyu 18:1, 2). Iki iku pesen kang padha karo sing kaparingaké déning malaékat kapindho. Babil wis rubuh, ‘amarga panjenengané wis marakaké sakehing bangsa ngombé anggur bebenduning laku jina panjenengané’ (Wahyu 14:8). Apa tegesé anggur iku?—Piulang-piulangé kang palsu. Panjenengané wis mènèhaké marang jagad iki sawijining dina Sabat palsu minangka gantiné Sabat saka pepakon kaping papat, lan wis mbalèni goroh kang sapisan kapratélakaké déning Iblis marang Hawa ana ing Éden,—yaiku kabakulaning nyawa kang lumrah. Akeh kaluputan liya kang sajenis wis disebaraké adoh lan amba déning panjenengané, ‘mulangaké pepakoné manungsa dadi piwulang’ (Matius 15:9).”

“Nalika Gusti Yesus miwiti paladosan umum Panjenengané, Panjenengané nucèkaké Bait Allah saka panajisan najis sing sacrilegious. Ing antarané tumindak pungkasan saka paladosan Panjenengané ana panyucèn kaping pindho tumrap Bait Allah. Mangkono uga ing pakaryan pungkasan kanggo maringi pepéling marang jagad, ana loro panggilan sing béda kang katindakaké marang gréja-gréja. Pesené malaékat kapindho yaiku, ‘Babil wis rubuh, wis rubuh, kutha gedhé iku, amarga dhèwèké wis marakaké sakehing bangsa ngombé anggur bebenduné laku jina dheweke’ (Wahyu 14:8). Lan ing panguwuh sora saka pesené malaékat katelu, ana swara kaprungu saka swarga ngandika, ‘Metua saka ing kono, hé umatingSun, supaya kowé aja mèlu kalepetan ing dosané, lan supaya kowé aja katampanan pageblugé. Awit dosa-dosané wis nggayuh tekan swarga, lan Gusti Allah wis ènget marang pialané’ (Wahyu 18:4, 5).” *Review and Herald*, 6 Desember 1892.

Reresiking Padaleman Allah kang kapisan cocog karo swara kang kapisan ing Wahyu pasal wolulas, lan swara kang kapindho iku yaiku panguwuh sora kang nimbali wedhus-wedhus gadhuhaning Allah liyane metu saka Babil. Ayat siji nganti telu kasembadan nalika gedhong-gedhong agung ing Kutha New York dibalèkaké rubuh. Iku kadadéan ing tanggal 11 September 2001, lan reresiking Padaleman Allah kang kapisan, utawa kang kapisan saka rong panggilan marang greja-greja, katindakaké. Panggilan kang kapisan diwiwiti nalika pambaptisané Kristus, nalika Roh Suci tumurun saka swarga lan pacoban tumrap Israèl kuna diwiwiti. Ing tanggal 11 Agustus 1840, reresiking Padaleman Allah kang kapisan, utawa kang kapisan saka rong panggilan marang greja-greja, katindakaké marang gerakan Millerit.

Ing wektu iku, udan pungkasan lan pemeteraian tumrap wong satus patang puluh papat ewu wiwit kalakon, sesarengan karo adegan-adegan pungkasan saka Pengadilan Penyelidikan. Ing adegan-adegan pungkasan iku, pakaryané Kristus kagambarake minangka pambusakaning dosa-dosané para wong pracaya kang setya saka kitab dosa, utawa pambusakaning jeneng-jeneng para wong Kristen kang ngakoni pracaya saka kitab kauripan. Mangsa wektu iku iku mangsa panyiraman udan pungkasan, amarga Gusti Allah mung bakal ndhatengake Roh Suci tanpa ukuran nalika pasamuwan wus resik. Ing angger-angger dina Minggu, pencuran Roh Suci bakal tanpa ukuran.

“Apa kang padha koklakoni, para sadulur, ing pakaryan agung pambiyantu iki? Wong-wong kang nyawiji karo donya lagi nampani cetakan kadonyan lan lagi nyawisake awake kanggo tandha kewan galak. Wong-wong kang ora ngendelake awake dhewe, kang ngasorake awake ana ing ngarsane Gusti Allah lan nyucekake nyawane kanthi netepi kayekten, wong-wong iki lagi nampani cetakan swarga lan lagi nyawisake awake kanggo meterai Allah ing bathuke. Nalika dhawuh iku kaedharake lan cap iku dipasangake, watake bakal tetep resik lan tanpa cacad ing salawas-lawase.” Testimonies, volume 5, 216.

“Pakaryané Roh Suci iku kanggo ngyakinaké jagad bab dosa, bab kabeneran lan bab pangadilan. Jagad mung bisa dipèngetaké kanthi nyumurupi wong-wong sing pracaya marang kayekten disucekaké lumantar kayekten, tumindak miturut asas-asas kang luhur lan suci, sarta nuduhaké, kanthi pangertèn kang luhur lan mulya, garis pamisah antarané wong-wong sing netepi pepakoné Allah lan wong-wong sing ngidak-idak pepakon mau ana ing sangisoring sikilé. Pangsucèné Roh nandhakaké béda antarané wong-wong sing nduwèni meteréné Allah lan wong-wong sing netepi dina pangaso palsu. Nalika pacoban iku rawuh, bakal katon kanthi cetha apa tandhané kéwan iku. Iku yaiku ngugemi dina Minggu. Wong-wong sing sawisé krungu kayekten isih terus nganggep dina iki suci, padha nggawa tandha tangané manungsa dosa, kang nyana arep ngowahi mangsa lan pepakon.” Bible Training School, December 1, 1903.

Yésaya netepaké manawa “dina angin wetan,” kang uga diarani déning dhèwèké minangka “angin kang atos,” sing ditahan (stayeth), iku minangka wektu nalika “pangukuran” wiwit.

Kanthi ukuran, nalika Panjenengane ndadèkaké iku metu, sira bakal ngrembag karo iku; Panjenengane nahan angin atos-Né ing dina angin wetan. Mulané, kanthi iki pialané Yakub bakal kasucekaké; lan iki kabèh wohé kanggo nyingkiraké dosané: nalika dhèwèké ndadèkaké kabèh watu mesbèh kaya watu kapur kang digebug nganti buyar, panggonan-panggonan keramat lan reca-reca ora bakal tetep ngadeg. Nanging kutha kang dikuwataké bakal dadi sepi, lan papan padunungan bakal ditilar lan kaentasaké kaya ara-ara samun; ana ing kono pedhèt bakal mangan, lan ana ing kono bakal turu, sarta ngentèkaké pang-pangé. Nalika pang-pangé iku wis garing, bakal dipatah-patahaké; para wanita teka lan ngobong iku; awit iku bangsa kang ora nduwèni pangerten; mulané Panjenengane kang nitahaké wong-wong mau ora bakal nduduhaké sih-rahmat marang wong-wong mau, lan Panjenengane kang mbentuk wong-wong mau ora bakal maringi sih. Lan bakal kelakon ing dina iku, yèn Pangéran bakal nggebag saka

ilèning kali nganti tekan bengawan Mesir, lan kowé bakal diklumpukaké siji-siji, hé para anak Israèl. Lan bakal kelakon ing dina iku, yèn slomprèt gedhé bakal diunekaké, lan wong-wong kang wis cedhak nemoni tiwas ana ing tanah Asyur, lan wong-wong buwangan ana ing tanah Mesir, bakal teka lan bakal nyembah Pangéran ana ing gunung suci ing Yérusalèm. Yesaya 27:6–13.

“Angin wetan” iku daya sing nglelebaké “kapal-kapal Tarsis” lan ndatangkaké paukuman marang sundhalé Tirus. “Angin wetan” iku daya sing njalari para ratu wedi. “Angin wetan” iku sing nggawa pageblug “blasting” marang Mesir, sing ngasilaké pitung taun paceklik, nalika Yusuf lan Sang Pringon ndadèkaké sakabehing jagad (Mesir) mlebu ing kawulaan, lan “angin wetan” iku uga sing nggawa “walang” kang ngentèkaké samubarang kabèh nalika ana pambébasan saka Mesir. Islam iku “angin wetan.”

Obahing pambaruan ing ramalan Kitab Suci netepaké yèn saben obahing pambaruan nduwèni tema kang mligi kanggo dhiriné piyambak. Tema obahing pambaruané wong satus patang puluh papat èwu iku yaiku Islam. Ing tanggal 11 September 2001, Islam saka Bilai katelu nyerang kéwan bumi, lan George W. Bush, “kang kapindho,” enggal masang pangèrèman marang “angin saka wetan.” Ing prastawa iku, kaya dene kacathet déning Sister White, nalika gedhong-gedhong gedhé ing Kutha New York dirubuhaké, Wahyu wolulas, ayat siji nganti telu, kawujud. Telung ayat iku makili swara kang kapisan saka rong swara ing Wahyu pasal wolulas. Swara kang kapindho dumunung ing ayat papat, lan iku nandhakaké panggilan metu saka Babil, kang wiwit nalika angger-angger Minggu ing Amérikah Sarékat. Islam saka bilai katelu diérèmi déning papat malaékat ing Wahyu pasal pitu, nalika wong satus patang puluh papat èwu lagi dipasang segel.

“Pangeran Yehuwah iku Allah kang cemburu, nanging Panjenengane sabar ngadhepi dosa lan panerakane umaté ana ing jaman iki. Saupama umat Allah lumaku miturut piwulang lan pitedahing Panjenengane, pakaryaning Allah mesthi wus saya maju, lan pawarta-pawarta kayekten mesthi wus kaemban marang sakehing bangsa kang manggon ing salumahing bumi kabèh. Saupama umat Allah precaya marang Panjenengane lan nindakaké pangandikaning Panjenengane, saupama padha netepi dhawuh-dhawuhing Panjenengane, malaékat iku mesthi ora rawuh mabur ana ing satengahing langit karo nggawa pawarta marang malaékat papat kang bakal nglilani angin-angin iku kaudhari supaya padha ngembus ing bumi, karo nguwuh, Tahan, tahan angin papat iku supaya aja padha ngembus ing bumi nganti Aku wus ngetrapi segel marang para abdiné Allah ana ing bathuké. Nanging amarga umat iku padha ora mituhu, ora sumanak panuwun, lan ora suci, kaya déné Israèl kuna, wektu iku dadi dipanjangkaké supaya kabèh wong bisa krungu pawarta sih-rahmat kang pungkasan kang diwartakaké kanthi swara sora. Pakaryaning Pangeran wis kasandhet, wektu panyegelan katundha. Akeh wong durung krungu kayekten iku. Nanging Pangeran bakal maringi marang wong-wong mau kalodhangan kanggo krungu lan mratobat, lan pakaryan gedhéning Allah bakal lumaju terus.” Manuscript Releases, volume 15, 292.

Wong-wong kang wis dipateni meterai, dipateni meterai sadurunge hukum Minggu, awit jagad iki mung bisa diwènèhi pepeling, lan mulane katimbalana metu saka Babil, lumantar

nyumurupi para priya lan wanita sajroning krisis hukum Minggu kanthi meterai Allah. Pamatènian meterai tumrap wong satus patang puluh papat ewu diwiwiti tanggal 11 September 2001, nanging wektu pamatènian meterai iku katundha.

Kabeh para nabi lagi ngandharake marang generasi pungkasan, lan pethikan iki kanthi langsung kaacokake marang generasi pungkasan. Ing generasi pungkasan iki umaté Gusti Allah ora “lumaku ana ing pituturé Panjenengané,” lan marga saka iku mangsa pematèren iku kaalang-alangi lan katundha. Iku katundha lan kaalang-alangi déning kéwan saka telenging jurang ing Wahyu pasal sewelas, kang matèni loro nabi mau. Kéwan mau ing jaman Révolusi Prancis yaiku atheisme, lan iku dadi pralambang tumrap gerakan atheistik kang digawa mlebu déning wong-wong sing ngenalake “woke-isme,” yaiku sing saiki lagi ngadhepi donya, menyang gerakan Future for America, lan banjur Future for America mandheg lumaku ana ing pituturé Gusti Allah lan nglilani pangaribawané wong-wong sing ngusung agenda homoseksual modhèrené, bebarengan karo liyané sing nyengkuyung netepake wektu, kanggo ngalang-alangi mangsa pematèren mau.

Akeh prekara sing wis kawejangake marang aku padha nglumpuk ing pikiranku, nganti aku meh ora mangerti kepriye ngandharake. Nanging aku ora bisa meneng. Pangeran nesu marang wong-wong sing ngluhurake awake dhewe kanggo mréntah sesamane manungsa, lan nindakaké rancangan-rancangan sing wis dikutuk déning Roh Suci. Aku luwih gumun tinimbang sing bisa dakandharake marang gagalmu kanggo mbedakaké yèn Gusti Allah ora netepaké wong-wong iki. Tatanan prakara sing anyar iku kuduné nguwatiraké kowé, awit iku ora oleh pangukuh saka swarga.

“Ati kang alamiah ora pantes nggawa asas-asase dhewe kang wis kecemaran lan ngrusak mlebu ing pakaryaning Allah. Aja nganti ana panyamaran tumrap asas-asas pracaya kita. Pesening malaékat katelu kudu dikumandhangaké déning umaté Allah. Pesen iku kudu saya ngrembaka dadi panguwuh kang sora. Gusti wis netepaké sawijining wektu nalika Panjenengané bakal ngrampungaké pakaryan iku; nanging kapan wektu iku? Nalika kayektèn kang kudu diproklamasèkaké tumrap dina-dina pungkasan iki maju minangka paseksi marang sakehing bangsa, mula pungkasan bakal teka. Manawa kakuwasané Sétan bisa mlebu nganti ing Padalemané Allah piyambak, lan ngatur samubarang kaya kang dikarepaké, wektu panyawisan bakal dipanjangkaké.”

“Ing kéné ana rahasia saka gerakan-gerakan sing ditindakaké kanggo nentang wong-wong sing dikirim déning Gusti Allah kanthi pesen berkah kanggo umat-Né. Wong-wong iki disengiti. Wong-wong iku lan pesené Gusti Allah diremehake, temenan padha kaya Sang Kristus piyambak disengiti lan diremehake nalika rawuh-Né kang kapisan. Wong-wong ing kalungguhan tanggung jawab wis mratélakaké sipat-sipat kang padha banget karo sing wis dituduhaké déning Iblis. Wong-wong iku ngupaya nguwasani pikiran, supaya nalar lan talenta wong liya tundhuk ing yuridiksi manungsa. Ana usaha kanggo nggawa para abdiné Gusti Allah ana ing sangisoring pangwasané wong-wong sing ora nduwèni kawruh lan kawicaksanan saka Gusti Allah, utawa pengalaman ana ing sangisoring tuntunan Roh Suci. Prinsip-prinsip wis dilairaké sing mesthiné ora tau ndeleng pepadhanging dina. Bocah ora sah iku kuduné wis dicekik sanalika ambegan

urip kang kapisan diambeg. Manungsa kang winates wis perang nglawan Gusti Allah lan kayekten lan para utusan pilihané Gusti, lan nyambut gawe nglawan wong-wong mau kanthi saben cara sing padha wani gunakaké. Kawula nyuwun supaya dipertimbangaké kabecikan apa sing metu saka kawicaksanaan lan rancangané wong-wong sing wis ngremhaké pesen-pesené Gusti Allah, lan, kaya para ahli Toret lan wong-wong Farisi, wis ngina wong-wong iku piyambak sing wis dienggo déning Gusti Allah kanggo ngaturaké pepadhang lan kayekten sing dibutuhaké déning umat-Né.” The 1888 Materials, 1525.

Mangsa panyegelan sing diwiwiti tanggal 11 September 2001 kawilujengané kapenggak, awit para wakilipun Sétan diparengaké mlebet menyang “padalemané Allah piyambak.” Bab pokok sing kuduné katon ing kéné yaiku yèn wiwit taun 1798 tekan 1844, padaleman Millerit dipadegaké, lan ing tanggal 22 Oktober 1844, utusan prejanjian iku dumadakan rawuh marang padalemané. Padaleman lan pasukan wis katindhés déning kapapaan sajroning sèwu rong atus sawidak taun, lan nalika kapapaan nampi tatuné pati, Kristus wiwit nindakaké pakaryan ngedegaké padaleman Millerit, lan pralambang padaleman iku yaiku angka patang puluh enem, miturut sawetara paseksi.

Ing tanggal 11 Agustus 1840, malaekat ing Wahyu pasal sepuluh tumurun, lan pangadilan tumrap Protestanisme kawiwitan. Sajarah iku kaulang maneh trep temenan kaya aksarané.

Ing Kitab Suci, “angin wetan” iku kang nglelebaké kapal-kapalé Tarsis, lan ngrubuhaké kutha gedhé Tirus, sarta ndadèkaké para raja lan para sudagar kaping telu padha nguwuh, “cilaka, cilaka” (aduh, aduh). Nanging ing pethikan Yesaya sing lagi kita rembag, dinané “angin wetan” iku ya iku dina nalika Gusti Allah “nyirep anginira kang atos.” Ing pethikan iki “angin wetan” mau ditahan, supaya aja ngalang-alangi pakaryané malaékat katelu; sawijining pakaryan kang kalakon ing mangsa udan pungkasan. Ing pethikan iki, bab “angin wetan” kang ditahan iku nandhani udan pungkasan, pakaryané malaékat katelu, lan panglumpuké anak-anak Allah liyané sing ana ing Babil. Ing kurun wektu iku, malaékat papat padha nyekeli angin papat, sajroning mangsa panyegelan wong satus patang puluh papat èwu.

Sawisé iku aku weruh papat malaékat ngadeg ana ing papat pojoking bumi, padha nyekel papat angin bumi, supaya angin aja nganti nyebul ing bumi, utawa ing segara, utawa ing wit apa waé. Lan aku weruh malaékat liyané munggah saka sisih wetan, nggawa meterai saka Allah kang gesang; lan panjenengané sesambat kanthi swara sora marang papat malaékat mau, kang kaparingan kuwasa kanggo ngrusak bumi lan segara, mangkéné pangandikané: Aja ngrusak bumi, utawa segara, utawa wit-witan, nganti kawula-kawulaing Allah kita wis kita meterai ana ing bathuké. Wahyu 7:1-3.

Mandhege “angin wetan,” ditahané “bangsa-bangsa kang nesu,” lan ditahané “papat angin” kabèh mau dumadi sajroning udan pungkasan, awit sajroning mangsa udan pungkasan iku segel Allah kawènèhake marang umat-Né. Papat angin kang lagi ditahan déning papat malaékat iku minangka pralambang Islam.

“Malaékat lagi nyekel patang angin, kang dilambangaké minangka jaran ngamuk kang ngupaya uwal lan mbludag nyabrang ing salumahing bumi kabèh, nggawa karusakan lan pati ing dalané.

“Punapa kita badhé sare wonten ing pinggiringing donya langgeng piyambak? Punapa kita badhé dados tumpul, adhem, lan pejah? Dhuh, mugi wonten ing greja-greja kita Roh lan napasipun Allah kasumebakaken dhateng umatipun, supados sami ngadeg wonten ing sikilé piyambak lan gesang. Kita prelu mirsani bilih margi punika ciut, lan gapura punika sesak. Nanging nalika kita sami ngliwati gapura ingkang sesak punika, jembaringipun boten wonten watesipun.” Manuscript Releases, jilid 20, 217.

Kasunyatan-kasunyatan iki bakal kita timbang luwih jero maneh ing artikel sabanjuré, awit ana “ing dina-dinané para ratu iki”, kang dilambangaké déning karajan kawolu ing ramalan Kitab Suci, yaiku kang “asalé saka pitu” karajan, Gusti Allah ngadegaké sawijining karajan langgeng.

Lan ing jamané para ratu iki Gusti Allahing swarga bakal ngedegaké sawijining kraton, kang ora bakal tau dirusak; lan kraton iku ora bakal dipasrahaké marang bangsa liya, nanging bakal ngremuk lan ngentèkaké sakèhé kraton iku, lan bakal tetep ngadeg ing salawas-lawasé. Awit panjenengan sampun mirsani bilih watu punika katutug saking gunung tanpa tangan, lan bilih watu punika ngremuk wesi, tembaga, lempung, pérak, lan emas; Gusti Allah kang agung sampun mratelakaké dhateng Sang Prabu punapa ingkang badhé kalampahan sawisé punika: lan pangimpen punika mesthi, lan tegesipun temen. Daniel 2:44, 45.